

РЕШЕНИЕ

№ 57

гр. Б., 14.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – Б., III-ТИ НАК. СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Н.П.П.

при участието на секретаря М.К.П.
като разгледа докладваното от Н.П.П. Административно наказателно дело № 20211810200486 по описа за 2021 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по чл.59 и сл. от ЗАНН, и е образувано по жалба на "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. И., ул. "****" № 15, представлявано от управителя В. СТ. С., срещу Наказателно постановление № *** г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област", гр. София, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложено административно наказание "ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ" в размер на 1 500 лева на дружеството за извършено нарушение на чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските.

В жалбата се развиват доводи, че дружеството не е извършило нарушението, за което му е било издадено атакуваното НП. Сочи, че със заявление № *** г. В.П. на длъжност „специалист лесовъдство“ в отдел на „****“ ЕООД е поискал използването на платен годишен отпуск на основание чл. 155, ал. 2 ТК в размер на 19/деветнадесет/ дни, считано от 01.06.2021 г. до 26.06.2021 г., и на основание чл. 155, ал. 2 КТ е издадена и съответната заповед, с която е разрешено ползването на платен годишен отпуск при спазването на всички нормативни изисквания на българското законодателство.

В съдебно заседание, жалбоподателят не изпраща представител. Депозирал е молба, с която поддържа жалбата и моли да се отмени атакуваното наказателно постановление на основанията, посочени в жалбата.

Въззиваемата страна- Административно наказващият орган /ДИТ-София област/, представлявана от юрк. Й.П., оспорва жалбата като неоснователна. В ход по същество моли съда да потвърди обжалваното наказателно постановление, като правилно и законосъобразно.

Съдът след като прецени събраните по делото гласни и писмени доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, намира за установено следното от фактическа страна:

На 18.08.2021 г. служителите на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област"- актосъставителят Б.Т. и свидетелят по акта Ц.К., във връзка с постъпил сигнал за нарушение на трудовото законодателство и неизплащане на трудови възнаграждения и обезщетения, извършили проверка в офис, находящ се в гр. Б., ул. „****“ № 5, стопанисван от "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. И., ул. "****" № 15, представлявано от управителя В. СТ. С.. Проверката продължила по документи в „Инспекция по труда София област“ на 23.08.2021 г. и на 24.08.2021 г. и при преглед на представените документи, изискани с призовка от 18.01.2021 г. било установено, че "****" ЕООД в качеството му на работодател е водил лицето В.П. на длъжност „лесовъд“ в платен годишен отпуск 19 дни, считано от 01.06.2021 г. До приключване на проверката на 24.08.2021 г. не били представени документи, удостоверяващи искане от страна на П. за ползване на платен годишен отпуск. От изисканата и представена присъствена форма за месец юни 2021 година, П. е воден в платен годишен отпуск, като във фиша за начислени възнаграждения също били отразени 19 дни платен годишен отпуск. за извършената проверка бил съставен Протокол № *** г. с отразено в него констатирано нарушение на чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, касаещо разрешаването на ползване, на платен годишен отпуск от работника В.П. за периода от 01.06.2021г. до 25.06.2021 г. вкл., без наличие на писмена молба /заявление/ преди това от работника до работодателя за ползването на този платен годишен отпуск. протоколът бил връчен на упълномощен представител на работодателя, който го подписал без възражения. За това, че

работодателят е разрешил платен годишен отпуск, без да има такова искане от страна на лицето В.П., на "****" ЕООД, ЕИК ***, в присъствието на упълномощен представител, на 24.08.2021 г. бил съставен АУАН за допуснато нарушение на разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, който подписал акта без възражения и същият му бил връчен. Подробно били описани и доказателствата, които подкрепяли установяването на нарушението. АУАН бил връчен на същата дата на упълномощеното лице за запознаване със съдържанието му и за подписване, но в графа "Обяснения или възражения на нарушителя" не е било вписано нищо, като пак на същата дата /24.08.2021г. / упълномощеното лице на дружеството- жалбоподател получило екземпляр от него.

Съдът установи, че въз основа на горното и на основание чл. 416, ал. 3 от КТ, АНО, е издал процесното НП № *** г., против дружеството- жалбоподател, като в обстоятелствената част е пресъздал изцяло фактическата обстановка от АУАН относно извършеното нарушение, описал доказателствата, които подкрепят установеното нарушение, квалифицирал го като такова по смисъла на чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, и за това извършено от дружеството- работодател нарушение, на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложил на дружеството административно наказание "Имуществена санкция" в размер на 1 500 лева.

От събраните гласни доказателствени средства се установява, че през месец септември 2021 г. извършили последваща проверка на дружеството във връзка с изпълнение на дадените на 24.08.2021 г. предписания. Тогава им била представена молба за ползване на отпуск от лицето В.П., като в устен разговор представителя на дружеството заявил, че молбата е подписана в момента на плащане на обезщетенията и възнагражденията.

При така установената фактическа обстановка съдът стигна до следните правни изводи:

Установи се, че жалбата е подадена от легитимирано лице, имащо правен интерес да обжалва издадените против него наказателни постановления, чрез административно- наказващия орган, съгласно разпоредбата на чл. 60, ал. 1 от ЗАНН, като е спазен седемдневния преклузивен срок за обжалване на административния акт, предвиден в

нормата на чл. 59, ал. 2 от ЗАНН, и е допустима за разглеждане по същество.

Разгледана по същество се явява неоснователна с оглед установената по делото фактическа обстановка и приетите доказателства.

За да достигне до този извод съдът съобрази, че АУАН и НП са издадени от компетентен орган, и констатира, че при съставянето на АУАН и издаването въз основа на него на атакуваното НП не са допуснати нарушения на процесуалните правила, които да бъдат квалифицирани като съществени, и в този смисъл на думата съдът приема, че АНО е изпълнил своите задължения по чл. 54 от ЗАНН вр. чл. 42, и чл. 52, и чл. 57 от ЗАНН.

Предвид приетите по делото гласни и писмени доказателства, съдът достигна до извод, че при издаването на процесното НП № *** г на Директора на Д "ИТ Софийска област" гр. София не са допуснати нарушения на процесуалния и материалния закон, и по този начин и с описаната по-горе фактическа обстановка дружеството- жалбоподател е извършил нарушение по чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, и което се установи по един категоричен и несъмнен начин и е било осъществено на процесните дата и място.

В разпоредбата на чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските се посочва, че платеният годишен отпуск се разрешава въз основа на писмено искане на работника или служителя до работодателя. Посочената разпоредба е императивна и вменява задължение и на двете страни по трудовото правоотношение относно ползване на платен годишен отпуск за съответната календарна година, както следва; от една страна - задължението на работника е писмено да поиска ползване на целия или на част от платения годишен отпуск, а от друга - задължението на работодателя е да разреши този платен годишен отпуск при наличието на писмено искане/молба за ползването му.

Има и изключение от това правило, и това е хипотезата по чл. 173, ал. 4 предл. 2-ро от КТ, според която работодателят има право да предостави платения годишен отпуск на работника или служителя, в случаите, когато работникът или служителят след покана от работодателя не е поискал отпуска си до края на календарната година, за която се полага, което правомощие на работодателя, изключващо виновно извършване на нарушение по чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските, но за

прилагането на което изключение в конкретният случай не са налице предпоставките за това.

При така възприетата и изложена фактическа обстановка съдът приема, че е налице осъществен състав на административно нарушение по смисъла на чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските от страна на жалбоподателя, тъй като работодателят е разпоредил ползването на платен годишен отпуск от работника си В.П., без неговото писмено искане и въпреки забраната за това. Според съда е категорично доказано по делото, че работникът В.П. не е направил надлежно писмено искане за ползване на платен годишен отпуск за периода от 01.06.2021 г. до 25.06.2021 г. В този смисъл приема като недоказани твърденията на дружеството- жалбоподател, че работникът е поискал ползване на платен отпуск със заявление от 01.06.2021 г., и такъв му е бил разрешен със заповед от 01.06.2021 г. В тази връзка съдът кредитира показанията на разпитаните свидетели, че заявлението и заповедта от 01.06.2021 г. са им били представени от дружеството-жалбоподател едва при последващата проверка.

Липсват по делото каквито и да било доказателства за това за работодателя "****" ЕООД да са били налице някои от основанията предвидени в КТ, позволяващи му право да предостави платен годишен отпуск на работника без негово писмено искане или съгласие– нито има доказателства по делото работодателят да е бил в престой, не се е ползвал отпуск едновременно от всички работници или служители. Не е отправена и покана от страна на работодателя към работника да ползва отложен отпуск за минали години.

Предвид това съдът приема, че АНО е квалифицирал нарушението в АУАН и НП към уреждащата го материално правна норма.

Правилно е приложена и санкционната разпоредба като относно размера на административното наказание – същият е в минимално предвидения за нарушението размер, поради което и съдът не би могъл да го ревизира в насока на неговото намаляване.

В хода на административното производство съдът не констатира допуснати съществени процесуални нарушения, които да опорочават наказателното постановление и да налагат отмяната му изцяло като незаконосъобразно.

Съдът счита, че със съставянето на АУАН е започнало административнонаказателното производство, същото е образувано в сроковете, предвидени в ЗАНН, и както АУАН, така и процесното НП са издадени при спазване на процесуалните срокове.

С изложеното по-горе съдът приема, че работодателят /дружеството-жалбоподател/ е допуснал нарушение на трудовото законодателство /посоченото по-горе/, като неправомерно е разпоредил ползване на платен отпуск без молба от работника. С това са накърнени трудовите права на работника по собствен избор да заяви кога желае да ползва платеният си годишен отпуск.

По изложените съображения съдът прие, че обжалваното наказателно постановление е законосъобразно и като такова следва да бъде потвърдено.

По отношение на разноските:

Процесуалния представител на наказващия орган претендира разноски за юрк. възнаграждение по реда на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Съдът приема, че следва да се присъди юрк. възнаграждение в размер определен от чл. 37 от ЗПП, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН.

Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в Наредба на МС по предложение на НБПП.

В случая за защитата по дела на ЗАНН правно приложение намира разпоредбата на чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ, която предвижда възнаграждение от 80 до 120 лева. Съдът счита, че следва да определи размер на възнаграждението от 80,00 лева, т. к. е проведено едно съдебно заседание.

Така мотивиран и на основание чл. 63, ал. 1 предл. 2 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № *** г. на Директора на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област", гр. София, с което на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 414, ал. 1 от КТ, е наложено административно наказание "ИМУЩЕСТВЕНА САНКЦИЯ" в размер на 1 500 лева на "*****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. И., ул. "*****" № 15,

представявано от управителя В. СТ. С., за извършено нарушение на чл. 22, ал. 2 от Наредбата за работното време, почивките и отпуските.

ОСЪЖДА "****" ЕООД, ЕИК ***, със седалище и адрес на управление гр. И., ул. "****" № 15, представлявано от управителя В. СТ. С. , да заплати на Дирекция "Инспекция по труда Софийска област", гр. София, юрисконсултско възнаграждение в размер на 80/осемдесет/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд-София област в 14-дневен срок, считано от получаване на съобщението от страните за постановяването му.

Съдия при Районен съд – Б.: _____